

**MINISTERIET FOR FLYGTNINGE
INDVANDRERE OG INTEGRATION &
UDLÆNDINGESTYRELSEN**

Dato: 1. december 2005

Notat

**om anvendelsen af tilknytningskravet ved ægtefællesammenføring,
jf. udlændingelovens § 9, stk. 7**

1. Indledning

Ved lov nr. 424 af 31. maj 2000 blev der i udlændingeloven indført et tilknytningskrav ved familiesammenføring med ægtefæller og faste samlevere. Når der i det følgende henvises til ægtefæller gælder dette også faste samlevere.

Ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 blev tilknytningskravet – udlændingelovens § 9, stk. 7 – udvidet til også at gælde for herboende personer med dansk indfødsret og skærpet således, at ægtefællernes samlede tilknytning til Danmark skal være større end ægtefællernes samlede tilknytning til et andet land. Lov nr. 365 trådte i kraft den 1. juli 2002 med virkning for ansøgninger om ægtefællesammenføring indgivet den 1. juli 2002 eller senere.

Ved lov nr. 1204 af 27. december 2003 blev udlændingelovens § 9, stk. 7, ændret, således at tilknytningskravet ikke gælder i tilfælde, hvor den herboende person, der ønsker at få en udenlandsk ægtefælle til Danmark, har haft dansk indfødsret i 28 år. Herboende personer med dansk indfødsret, der er adopteret fra udlandet inden det fyldte 6. år, og som senest i forbindelse med adoptionen har erhvervet dansk indfødsret, anses for at have dansk indfødsret fra fødslen. Herboende personer, der ikke har haft dansk indfødsret i 28 år, men er født og opvokset her i landet eller er kommet hertil som mindre børn og har haft deres opvækst her i landet, og som har opholdt sig lovligt her i landet i 28 år, er i relation til fritagelse for tilknytningskravet sidestillet med personer, der har haft dansk indfødsret i 28 år. Lov nr. 1204 trådte i kraft den 1. januar 2004.

Ved lov nr. 324 af 18. maj 2005 blev udlændingelovens § 9, stk. 7, ændret, således at det udtrykkeligt i bestemmelsen anføres, at udlændingemyndighederne ved vurderingen af, hvorvidt der foreligger særlige grunde, der taler imod at kræve tilknytningskravet opfyldt, skal tage hensyn til familiens enhed. Lov nr. 324 trådte i kraft den 1. juli 2005.

Udlændingelovens § 9, stk. 7, har nu følgende indhold:

”Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, litra a, når den herboende person ikke har haft dansk indfødsret i 28 år, og efter stk. 1, nr. 1, litra b-d, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, kun gives, såfremt ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til Danmark er større end ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til et andet land. Herboende personer med dansk indfødsret, der er adopteret fra udlandet inden det fyldte 6. år, og om senest i forbindelse med adoptionen har erhvervet dansk indfødsret, anses for at have haft dansk indfødsret fra fødslen.”

Ministeriet og Udlændingestyrelsen redegjorde i notat af 29. september 2003 om anvendelsen af tilknytningskravet ved ægtefællesammenføring, jf. udlændingelovens § 9 stk. 7, for de ændringer af tilknytningskravet, som blev gennemført ved lov nr. 365 af 6. juni 2002, samt for formålet med bestemmelsen. I samme notat beskrives den praksis, som har udmøntet sig hos udlændingemyndighederne ved administrationen af tilknytningskravet.

Dette notat er en revideret udgave af notatet af 29. september 2003. Nærværende notat præciserer og uddyber notatet af 29. september 2003 for så vidt angår den praksis, som har udmøntet sig hos udlændingemyndighederne ved administrationen af tilknytningskravet. Indholdsmæssigt er nærværende notat i alt væsentligt identisk med notatet af 29. september 2003, men der er sket en formæssig opstramning, således at nærværende notat alene fokuserer på praksis. For en beskrivelse af formålet med tilknytningskravet og de ændringer, som blev gennemført heraf ved lov nr. 365 af 6. juni 2002, henvises til lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002 og notatet af 29. september 2003.

I afsnit 2 gennemgås praksis vedrørende de enkelte elementer i tilknytningsafvejningen. I afsnit 3 gennemgås praksis for, hvilke ganske særlige grunde der kan føre til fravigelse af tilknytningskravet.

2. Gennemgang af de enkelte elementer i tilknytningsafvejningen

I det følgende gennemgås de enkelte elementer i tilknytningsafvejningen med udgangspunkt i bemærkningerne til lov nr. 365 af 6. juni 2002. Det skal understreges, at det anførte alene har karakter af generelle retningslinier, da der ved afgørelsen af, om tilknytningskravet må anses for opfyldt, altid skal foretages en samlet vurdering og afvejning på grundlag af alle foreliggende omstændigheder i den enkelte sag.

Som det fremgår af udlændingelovens § 9, stk. 7, kan opholdstilladelse til ægtefæller til herboende personer, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, kun gives, såfremt ægtefællernes samlede tilknytning til Danmark *er større end* ægtefællernes samlede tilknytning til et andet land.

På denne baggrund skal såvel den herboende som ansøgeren efter praksis have opnået en vis tilknytning til Danmark for at anse tilknytningskravet for opfyldt. Uanset hvor stærk tilknytning den herboende måtte have til Danmark, vil tilknytningskravet som udgangspunkt således alene kunne anses for opfyldt, hvis ansøger tillige har en vis tilknytning til landet.

2.1. Varigheden og karakteren af ægtefællernes ophold i de respektive lande

Af bemærkningerne til lov nr. 365 af 6. juni 2002 fremgår følgende om betydningen af varigheden af ægtefællernes ophold i de respektive lande:

”Ved afvejningen skal der bl.a. lægges vægt på *længden og karakteren af ægtefællernes ophold* i de respektive lande, herunder på hvor de har haft deres opvækst, og hvor de har gået i skole. Det vil således skulle tillægges betydning, om f.eks. den herboende person har haft en stor del af sin opvækst i det land, hvorfra ægtefællen kommer, herunder om den pågældende har gået i skole i landet m.v. Langvarige eller hyppige ferieophold i ægtefællens hjemland vil tillige skulle indgå i vurderingen af tilknytningen til de respektive lande. Det vil dog ikke være afgørende for tilknytningsvurderingen, hvis f.eks. den herboende person alene har haft et korterevarende ferie- eller skoleophold i ægtefællens hjemland. Det vil heller ikke i sig selv være afgørende, hvis f.eks. den tilkommende ægtefælle alene i kraft af sin højere alder har boet flere år i sit hjemland, end den herboende ægtefælle har boet her i Danmark.

Ved vurderingen af den herboendes ophold i ægtefællens hjemland skal der tages hensyn til, om opholdet skyldes en arbejdsmæssig udstationering i forbindelse med ansættelse hos de danske myndigheder, internationale organisationer o.l. eller hos en dansk virksomhed. Er dette tilfældet, indgår opholdet i ægtefællens hjemland ikke med samme vægt i afvejningen, som hvis der er tale om et ophold, der ikke har en sådan begrundelse.”

Den herboendes opvækst i Danmark

Hvis den herboende er født i Danmark, eller er kommet hertil som barn og derfor har haft sin opvækst og skolegang i Danmark, må den pågældende som udgangspunkt antages at have opnået en væsentlig tilknytning til det danske samfund.

Dette udgangspunkt vil imidlertid kunne fraviges, navnlig hvis den herboende danske eller udenlandske statsborger, der har haft sin opvækst og skolegang her i landet, efterfølgende udrejser af Danmark for en længere periode og således ikke har haft et fortsat og uafbrudt ophold i Danmark på det tidspunkt, hvor den pågældende ønsker familiesammenføring med sin udenlandske ægtefælle. Såfremt den herboendes ophold i udlandet skyldes studieophold eller en arbejdsmæssig udstationering i forbindelse med ansættelse hos de danske myndigheder, internationale organisationer o.l. eller hos en dansk virksomhed, indgår udlandsopholdet ikke med samme vægt i afvejningen som længere ophold uden for Danmark af andre grunde.

Tilsvarende vil udgangspunktet kunne fraviges, hvis den herboende har indgået ægteskab og været gift med ansøgeren i en længere periode, hvor ansøger fortsat har opholdt sig i sit hjemland, forud for ansøgningen om ægtefællesammenføring i Danmark. I en sådan situation vil der i sagen ofte være andre omstændigheder, der i kombination hermed taler for, at parrets tilknytning til ansøgers hjemland mindst svarer til eller er større end tilknytningen til Danmark. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis den herboende har haft et eller flere besøg i ansøgers hjemland, har anden familie i hjemlandet, taler hjemlandets sprog mv.

Udgangspunktet om den herboendes væsentlige tilknytning til det danske samfund svækkes betydeligt, hvis den pågældende er kommet til Danmark som 12-13-årig eller senere. Jo senere den herboende er kommet til Danmark og jo mindre del af opvæksten, der er foregået her, desto større krav stilles der til omfanget af andre tilknytningsmomenter til Danmark, så som længerevarende ophold, jf. nedenfor, og uddannelse eller arbejde her i landet, jf. afsnit 2.4.

Varigheden af den herboendes ophold i Danmark samt besøg i hjemlandet

Er den herboende født og opvokset i et andet land (hjemlandet) og således ikke har haft sin opvækst i Danmark, kræves der et længerevarende ophold her i landet for, at den herboende kan anses for at have opnået en væsentlig tilknytning til Danmark.

Efter praksis skal den herboende have haft ophold (med opholdstilladelse) i ca. 12 år, forudsat, at den pågældende har gjort en indsats for at blive integreret i det danske samfund, for at opholdet kan anses for længerevarende.

Har den herboende ikke gjort en indsats for at blive integreret i det danske samfund, kan den herboendes tilknytning til landet – uanset varigheden af den herboendes ophold – som udgangspunkt ikke på baggrund af opholdets varighed i sig selv anses for væsentlig.

Som hidtil kan forhold som uddannelse og arbejde forkorte kravet til varigheden af den herboendes ophold i Danmark væsentligt, jf. afsnit 2.4.

Herudover vil det som udgangspunkt være et krav, at den herboendes ophold i Danmark har været sammenhængende. Efter en konkret vurdering kan flere langvarige, adskilte ophold i Danmark dog sammenlagt opfylde kravet om længerevarende ophold, hvis disse ophold har været af en karakter, som har medført en høj grad af tilknytning til Danmark.

Den herboendes hyppige eller langvarige besøg i hjemlandet er momenter, der taler imod, at tilknytningskravet anses for opfyldt, idet sådanne besøg indikerer, at den herboende har bevaret en væsentlig tilknytning til hjemlandet.

Ved langvarige ferieophold forstås ferieophold af mindst ca. en måneds varighed. Ved hyppige ferieophold forstås normalt mere end et ferieophold i hjemlandet årligt.

Varigheden af ansøgerens ophold i Danmark

Som ovenfor nævnt kan tilknytningskravet – uanset hvor stærk tilknytning den herboende måtte have til Danmark – alene anses for opfyldt, såfremt ansøger ligeledes har en vis tilknytning til landet.

Således vil tilknytningskravet efter omstændighederne kunne anses for opfyldt i tilfælde, hvor den herboende har en væsentlig tilknytning til Danmark, for eksempel hvor den herboende er født og opvokset her i landet, og hvor ansøger har en mindre tilknytning til Danmark, for eksempel i form af et visumophold eller lignende.

Har ansøgeren tidligere haft opholdstilladelse her i landet, vil dette være et moment, der taler for at anse tilknytningskravet for opfyldt, men opholdet skal – hvis den herboende ikke har opnået en væsentlig tilknytning til Danmark – være af en vis varighed, før det i sig selv har afgørende indflydelse på tilknytningsvurderingen.

Har ansøgeren efter reglerne om visumophold haft adskillige og samlet set længerevarende ophold her i landet i forbindelse med besøg hos den herboende og er ægtefællerne reelt afskåret fra at udøve familielivet i hjemlandet, vil sådanne visumophold tillige kunne tale for at anse tilknytningskravet for opfyldt, uanset den herboende ikke har opnået en væsentlig tilknytning til Danmark.

2.2. Ægtefællernes familiemæssige tilknytning til Danmark og til ansøgerens hjemland

Af bemærkningerne til lov nr. 365 af 6. juni 2002 fremgår følgende om betydningen af ægtefællernes familiemæssige tilknytning:

”Herudover skal der foretages en afvejning af ægtefællernes *familiemæssige bånd* til Danmark set i forhold til ægtefællernes familiemæssige bånd til den tilkommende ægtefælles hjemland. Som anført i regeringens udlændingespil af 17. januar 2002, jf. herved lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 1, vil det i praksis betyde, at der i mange tilfælde, hvor en af eller begge den herboendes forældre er kommet hertil fra det samme land som den tilkommende ægtefælle, vil være sådanne familiemæssige bånd til dette land også for den herboende, at tilknytningskravet ikke vil være opfyldt. Det bemærkes i den forbindelse, at det forhold, at en af eller begge den herboendes forældre er kommet hertil fra det samme land som den tilkommende ægtefælle, ikke i sig selv kan tillægges betydning

ved afvejningen. Det er således alene den herboendes egne familiemæssige bånd til Danmark henholdsvis ægtefælens hjemland, der skal indgå i afvejningen. Tilsvarende gælder for så vidt angår den tilkommende ægtefælle.

Samtidig vil det dog skulle tillægges betydelig vægt, hvis f.eks. den herboende her i landet har forældremyndighed eller samværsret over mindreårige børn bosiddende i Danmark. Der vil i den forbindelse skulle lægges betydelig vægt på, om der er fastsat og rent faktisk udøves normalsamvær. Normalsamvær er ifølge oplysninger fra Civilretsdirektoratet typisk hver anden weekend fra fredag eftermiddag til søndag eftermiddag eller et omfang svarende her til. Herudover fastsættes der typisk samvær én hverdag hver anden uge. For helt små børn er samværet dog af kortere varighed.”

Den herboendes familiemæssige tilknytning til Danmark

Den herboendes familiemæssige tilknytning til Danmark skal også indgå i vurderingen, men kan ikke i sig selv føre til, at den herboende anses for at have opnået en væsentlig tilknytning til Danmark.

Det forhold, at den herboende har forældre og andre nærtstående familiemedlemmer i Danmark, vil som udgangspunkt indgå i tilknytningsvurderingen. Det forhold, at den herboende har fjernere familiemedlemmer i Danmark, vil ikke have betydning for tilknytningsvurderingen. Det forhold, at den herboendes tidligere ægtefælle opholder sig i Danmark, vil endvidere ikke have betydning for tilknytningsvurderingen.

Det afgørende er, om den herboende gennem de nære familiemedlemmer har opnået en stærkere tilknytning til det danske samfund end til det andet land.

Hensynet til herboende børn, der kan blive berørte af afgørelsen om ægtefællesammenføring, vil altid indgå i tilknytningsvurderingen.

De ovenfor citerede bemærkninger til lov nr. 365 af 6. juni 2002 vedrørende spørgsmålet om forældremyndighed over eller samværsret med mindreårige børn bosiddende i Danmark forstås således, at det alene er den herboendes tætte tilknytning til mindreårige særbørn, der vil blive tillagt betydelig vægt i tilknytningsvurderingen. Det afgørende i den forbindelse er, om den herboende har samvær af sædvanligt omfang (det, der i lovbemærkningerne kaldes normalsamvær) med særbørn, der ikke vil kunne forventes at følge den herboende og ansøger til et andet land med henblik på at udøve familielivet dér.

Ved tilknytningsvurderingen lægges der som udgangspunkt ikke særlig vægt på den herboendes forældremyndighed over eller samvær med børn, som den herboende har sammen med ansøgeren. Begrundelsen er, at mindreårige fællesbørn normalt kan følge med forældrene til et andet land med henblik på at udøve familielivet dér. Fællesbørnene vil dog kunne have opnået en sådan stærk selvstændig tilknytning til Danmark, at der tillades ægtefællesammenføring her i landet, selvom den herboendes og ansøgers samlede tilknytning til Danmark ikke er større end deres samlede tilknytning til et andet land, jf. herved afsnit 3.

Tilsvarende gør sig gældende for så vidt angår den herboendes særbørn i tilfælde, hvor den herboende har forældremyndigheden alene – herunder i tilfælde, hvor den anden forælder er død eller udrejst – og hvor den anden forælder ikke har samvær af sædvanligt omfang med børnene. Den herboendes særbørn sidestilles i disse tilfælde med den herboendes og ansøgers fællesbørn.

Ansøgerens familiemæssige tilknytning til Danmark

Det forhold, at ansøgeren har forældre eller sørbørn i Danmark, kan tale for, at ansøgeren derved har opnået en vis tilknytning til landet.

Familieforholdet kan imidlertid ikke i sig selv føre til, at tilknytning anses for opnået.

Det afgørende er, om ansøgeren gennem de herboende familiemedlemmer har opnået en faktisk tilknytning til det danske samfund.

Det forhold, at ansøgeren har fjernere familiemedlemmer i Danmark, vil ikke have betydning for tilknytningsvurderingen.

Ægtefællernes familiemæssige tilknytning til ansøgerens hjemland

Ægtefællernes familiemæssige tilknytning til ansøgerens hjemland, herunder eventuelt ægtefællernes familiemæssige tilknytning til hinanden, skal tillige indgå i vurderingen af, hvorvidt ægtefællernes samlede tilknytning er større til ansøgerens hjemland end til Danmark.

Således vil det forhold, at den herboende har familie i ansøgerens hjemland, herunder i forvejen er beslægtet med ansøger – for eksempel som fætter og kusine – indgå i tilknytningsafvejningen som et moment, der taler for, at ægteparret har tilknytning til ansøgers hjemland. En familiemæssig tilknytning vil dog – som det gælder for alle andre momenter, der indgår i det konkrete skøn – ikke i sig selv kunne begrunde et afslag på opholdstilladelse med henvisning til tilknytningskravet.

Det vil med betydelig vægt tale imod at anse tilknytningskravet for opfyldt, hvis den herboende og ansøgeren tidligere har været gift eller har levet sammen i deres fælles hjemland inden den herboendes indrejse i Danmark, og parret senere indgiver ansøgning om ægtefællesammenføring her i landet på baggrund af nyt ægteskab indgået efter den herboendes indrejse i Danmark. Indgåelsen af ægteskab på ny indikerer, at den herboende har bevaret en væsentlig tilknytning til ansøgeren og hjemlandet.

2.3. Ægtefællernes sproglige færdigheder

Af bemærkningerne til lov nr. 365 af 6. juni 2002 fremgår følgende om betydningen af ægtefællernes sproglige færdigheder:

”Der skal endvidere foretages en afvejning af ægtefællernes *sproglige færdigheder*, herunder om den herboende taler dansk, om ægtefællerne taler det sprog, som tales i ægtefællens hjemland, og om ægtefællen taler dansk.”

Kan den herboende uden nævneværdige vanskeligheder føre en almindelig samtale på dansk, vil dette som udgangspunkt styrke den pågældendes tilknytning til Danmark i den samlede afvejning af ægtefællernes tilknytning til Danmark i forhold til et andet land. Særlig gode danskundskaber vil som udgangspunkt indgå med større vægt i vurderingen af den pågældendes tilknytning til Danmark end danskundskaber på almindeligt samtaleniveau.

I praksis vil personer, der er meddelt dansk indfødsret efter at have bestået en for opnåelse heraf krævet danskprøve, anses for at have sådanne særlig gode dansk kundskaber.

Herudover vil sådanne særlig gode dansk kundskaber kunne dokumenteres ved fremlæggelse af bevis for andre beståede danskprøver mv.

Såfremt den herboende ikke umiddelbart kan dokumentere sine dansk kundskaber, og dette vil kunne have afgørende betydning for tilknytningsafvejningen, vil det være muligt at bede politiet indkalde den herboende til en samtale med henblik på vurdering af den pågældendes danske sprogkundskaber.

Såfremt ægtefællen kan tale dansk – f.eks. som følge af et tidligere ophold i Danmark – vil også dette indgå i tilknytningsafvejningen.

Det indgår endvidere i tilknytningsafvejningen, hvorvidt ægtefællerne kommunikerer sammen på et fælles modersmål, som ikke er dansk.

Kan den herboende ikke tale dansk og stammer den herboende fra samme hjemland som ægtefællen, vil den samlede tilknytning til hjemlandet som udgangspunkt – uanset varigheden af den herboendes ophold i Danmark – anses for større end parrets samlede tilknytning til Danmark, jf. herved afsnit 2.1. om varigheden af den herboendes ophold i Danmark samt besøg i hjemlandet, når den herboende ikke har gjort en indsats for at blive integreret i det danske samfund.

2.4. Ægtefællernes uddannelses- eller arbejdsmæssige tilknytning til Danmark m.v.

Af bemærkningerne til lov nr. 365 af 6. juni 2002 fremgår følgende om betydningen af ægtefællernes uddannelses- og arbejdsmæssige tilknytning m.v.:

”Endelig skal der foretages en afvejning af ægtefællernes *uddannelses- eller arbejdsmæssige tilknytning* til Danmark eller et andet land. Det vil således – i sammenhæng med de øvrige elementer – skulle tillægges en vis betydning, om den herboende f.eks. har opnået og fortsat har en fast og stabil tilknytning til det danske arbejdsmarked samt på tilknytningens karakter. Der henvises i øvrigt til det ovenfor anførte vedrørende arbejdsmæssig udstationering i forbindelse med ansættelse hos de danske myndigheder, internationale organisationer o.l. eller hos en dansk virksomhed i udlandet.”

Arbejdsmæssig tilknytning til Danmark

Der lægges ved vurderingen af den herboendes tilknytning til arbejdsmarkedet vægt på fastheden af tilknytningen til arbejdsmarkedet, typen af beskæftigelse, varigheden af beskæftigelsen og på, om arbejdsmarkedstilknytningen er opnået i kraft af kvalifikationer, der er erhvervet gennem uddannelse i Danmark.

Har den herboende gennem mindst ca. 4-5 år haft en fast arbejdsmarkedstilknytning, vil dette være et moment, der under hensyn til beskæftigelsens karakter og graden af den herboendes integration i Danmark taler for, at den herboende anses for at have opnået en væsentlig tilknytning til landet, uanset at varigheden af opholdet ikke strækker sig over en længere periode end ca. 4-5 år. Det forudsættes herved, at den herboendes tilknytning til arbejdsmarkedet har været uden væsentlige afbrydelser.

Ved vurderingen af beskæftigelsens karakter lægges der vægt på, om det pågældende arbejde er særligt egnet til at medvirke til den herboendes integration i Danmark. Beskæftigelse, der indebærer en væsentlig grad af kontakt og kommunikation på dansk med kolleger og eventuelle kunder, anses for integrationsfremmende.

Således vil fast beskæftigelse i ca. 4-5 år i et arbejde der ikke indebærer nævneværdig kontakt til dansktalende personer, normalt ikke have en sådan integrationsfremmende karakter, at den herboende anses for at have opnået en væsentlig tilknytning til Danmark.

Vurderingen af beskæftigelsens karakter og graden af den herboendes integration skal ses i nær sammenhæng med den herboendes sproglige færdigheder, jf. afsnit 2.3. I tilfælde af konkret tvivl om en beskæftigelses nærmere karakter kan udlændingemyndighederne foranstalte en undersøgelse heraf. Der er således mulighed for i tvivlstilfælde at indhente en udtalelse fra den herboendes arbejdsgiver om karakteren af det konkrete arbejde samt graden af kontakt og kommunikation på dansk. Det bemærkes, at en sådan udtalelse alene er vejledende og således ikke forpligter udlændingemyndighederne til at træffe en bestemt afgørelse.

Har den herboende gennem mindst ca. 7-8 år haft en fast arbejdsmarkedstilknytning vil dette være et moment, der taler for at anse den herboende for at have opnået en væsentlig tilknytning til landet, uanset at den pågældendes beskæftigelse ikke kan anses for særlig egnet til at medvirke til den pågældendes integration i Danmark.

Det vil som udgangspunkt i alle tilfælde være et krav, at den herboende i alle de beskrevne situationer er i beskæftigelse på tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse til ansøgeren.

Uddannelsesmæssig tilknytning til Danmark

Endvidere spiller den herboendes uddannelsesmæssige baggrund en rolle ved vurderingen af tilknytningen til Danmark. Således vil der ved vurderingen af tilknytningen til Danmark blive slækket på kravene til varigheden af opholdet i Danmark, når den herboende har gennemført en erhvervskompetencegivende fuldtidsuddannelse og siden afslutningen af uddannelsen kontinuerligt har været i beskæftigelse i en længere periode inden for faget.

Det vil endvidere skulle indgå i tilknytningsvurderingen med en vis vægt, hvis den herboende har gennemført eller gennem længere tid har fulgt og fortsat er indskrevet på/følger en længerevarende erhvervskompetencegivende fuldtidsuddannelse.

3. Ganske særlige grunde, der kan føre til en fravigelse af tilknytningskravet

Af bemærkningerne til lov nr. 365 af 6. juni 2002 fremgår bl.a. følgende:

”Der vil i visse tilfælde kunne være ganske særlige grunde, der taler for, at der skal tillades ægtefællesammenføring her i landet, selvom ægtefællernes samlede tilknytning til Danmark ikke er størst. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis ægtefællerne ellers henvises til at leve som familie i et land, hvor den herboende ikke har mulighed for sammen med ansøgeren at indrejse og tage ophold, jf. herved lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 7.6. Som eksempel kan nævnes en herboende person med opholdstilladelse som flygtning eller med beskyttelsesstatus, der inden udreisen var gift med en person fra sit hjemland, og som ikke kan tage ophold i hjemlandet, hvor den pågældende fortsat

risikerer forfølgelse, dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. de foreslåede bestemmelser i § 7, stk. 1 og 2.

...

Ganske særlige grunde, der taler for at tillade ægtefællesammenføring, selvom ægtefællernes samlede tilknytning til Danmark ikke er større end ægtefællernes samlede tilknytning til et andet land, vil endvidere kunne foreligge, hvis det på grund af høj alder, alvorlig sygdom eller alvorligt handicap vil være humanitært uforsvarligt at henvise den herboende ægtefælle til at tage ophold i et andet land, hvor den pågældende ikke kan tilbydes pasnings- eller behandlingsmuligheder.”

Generelt skal betingelserne for ægtefællesammenføring, herunder tilknytningskravet, ikke stilles, hvis afslag vil være i strid med Danmarks internationale forpligtigelser - herunder navnlig den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Der skal efter EMRK foretages en proportionalitetsafvejning, og er der uoverstigelige hindringer for ægtefællernes etablering af familielivet i hjemlandet, vil Danmark normalt være forpligtet til at tillade ægtefællesammenføring.

Det kan f.eks. være, fordi den herboende person har opholdstilladelse som flygtning eller med beskyttelsesstatus, og ikke kan tage ophold i hjemlandet, hvor den pågældende fortsat risikerer forfølgelse, dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Efter praksis gælder dette både, hvor ægteskabet er indgået inden og efter den herboendes udrejse af hjemlandet. Er ægteskabet indgået efter den herboendes udrejse af hjemlandet, vil tilknytningskravet dog ikke blive fraveget, hvis familielivet har en meget ringe tilknytning til Danmark, f.eks. fordi ægtefællerne alene har samlevet ganske kortvarigt i et tredjeland i forbindelse med ægteskabet og efterfølgende ikke har haft personlig kontakt.

Særligt med hensyn til tilknytningskravet og forholdet til børn skal udlændingemyndighederne altid foretage en konkret vurdering af, om hensynet til mindreårige børn bosiddende her i landet medfører, at ægtefællesammenføring skal tillades, selvom ægtefællernes samlede tilknytning til Danmark ikke er større end ægtefællernes samlede tilknytning til et andet land.

Såfremt der er tale om den herboendes og ansøgers fællesbørn, er det afgørende, om børnene kan antages at have opnået en stærk selvstændig tilknytning til Danmark. Her vil der særligt blive lagt vægt på børnenes alder, på varigheden af børnenes faste ophold her i landet og på, om børnene er velintegrerede i det danske samfund, herunder om børnene gennem en længere periode har gået i dansk vuggestue, børnehave, folkeskole el. lign. og derved har opnået en sproglig tilknytning her til landet. Efter praksis foreligger der i tilfælde, hvor den herboendes og ansøgers fællesbørn har opholdt sig i Danmark i en samlet periode på ca. 6-7 år, og hvor børnene i denne periode er blevet velintegrerede i det danske samfund og har opnået sproglig tilknytning her til landet, som udgangspunkt sådanne ganske særlige grunde, at tilknytningskravet fraviges.

En tilsvarende vurdering som ved den herboendes og ansøgers fællesbørn foretages, såfremt der er tale om særbørn, som den herboende har den fulde forældremyndighed over – herunder hvor den anden forælder er død eller udrejst – og som den anden forælder ikke udøver samvær med i sædvanligt omfang. Det forudsættes i den forbindelse, at det forhold, at den herboende har den fulde forældremyndighed, afspejler en tæt tilknytning mellem den herboende og særbørnene.

Såfremt der er tale om særbørn, som den herboende ikke har den fulde forældremyndighed over, lægges der betydelig vægt på, om den herboende har samvær i sædvanligt omfang med særbørnene, da dette normalt er ensbetydende med, at der er en tæt tilknytning mellem den herboende og særbørnene.

Endvidere vil ganske særlige grunde kunne foreligge, hvis det på grund af høj alder, alvorlig sygdom eller alvorligt handicap vil være humanitært uforsvarligt at henvise den herboende til at tage ophold i et andet land, hvor den pågældende ikke kan tilbydes pasnings- eller behandlingsmuligheder.

Herudover kan hensynet til det danske samfunds væsentlige beskæftigelsesmæssige interesse i ikke at henvise en herboende til at tage ophold i et andet land konkret tale for, at der skal tillades ægtefællesammenføring her i landet, selvom ægtefællernes samlede tilknytning til Danmark ikke er større end deres samlede tilknytning til et andet land.

Således vil hensynet til det danske samfunds interesse i at fastholde herboende arbejdskraft, der er beskæftiget inden for områder, hvor der er mangel på særlig kvalificeret arbejdskraft, føre til at udlændingemyndighederne fraviger tilknytningskravet i de tilfælde, hvor herboende er beskæftiget på et område, der er omfattet af den efter udlændingelovens § 9 a fastsatte positivliste.

Tilsvarende er det muligt at fravige tilknytningskravet i relation til herboende personer ansat i statens tjeneste, der varetager en stilling af en sådan karakter, at hensyn af udenrigs- og sikkerhedspolitisk karakter taler imod at henvise den pågældende til at tage ophold i udlandet med sin ægtefælle, hvis dette reelt indebærer, at den pågældende må fratræde sin stilling. Som eksempel kan nævnes ansatte i forsvaret, der som led i ansættelsesforholdet kan udstationeres i udlandet i forbindelse med deltagelse i fredsskabende eller fredsbevarende operationer.

Også andre former for erhvervmæssig tilknytning til Danmark vil efter en helt konkret vurdering kunne begrunde en fravigelse af tilknytningskravet.